

РЕШЕНИЕ

№ 36304

гр. София, 21.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

като разгледа дело номер **6814** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Теомон България ЕООД чрез адв. С. Р. от ВАК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-0285-000032/07.04.2026г. с правно основание по чл.171, т.2а, б.А от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор ОД МВР П., РУ К., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, поради липсата на материалноправните предпоставки за издаването ѝ. Твърди се, че водачът на лекия автомобил, във връзка с чиито издаден АУАН е наложената ПАМ, е притежавал изискуемата правоспособност и изтичане срока на валидност на неговото свидетелство не води до загубата ѝ. Оспорва се и компетентността на издателя на административния акт. Претендират се разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. В писмена молба изцяло поддържа изложените в жалбата доводи и представя списък на разноските.

Ответникът по делото не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 07.04.2026г. Т. Л. А. е управлявал МПС-Рено М. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на

Теомон България ЕООД в [населено място], по [улица]. Автомобилът е бил спрял от полицейски автопатрул, като при извършената проверка е направен извод, че водачът управлява МПС без да притежава СУМПС, валидно за категорията на управляваното превозно средство. За извършеното нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДВП на водача А. е съставен АУАН GA № 3924668 от същата дата.

На същата дата срещу собственика на автомобила „Рено М.“ с ДК [рег.номер на МПС] „Теомон България“ ЕООД е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0285-000032/07.04.2026г. с посочено обстоятелство, че автомобилът на жалбоподателя е управляван от водач, който не притежава валидно СУМПС. ПАМ е наложена с правно основание по чл.171, т.2а б.А от Закона за движение по пътищата-прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

От представените справки за водача на лекия автомобил от РУ К., ОДМВР П., се установява, че Т. Л. А. е притежавал СУМПС №[ЕИК], валидно до 06.08.2025г. На 08.10.2025г. СУМПС е отнето от притежателя му и унищожено на 09.10.2025г. поради изтичане срока на валидност (на А. е съставен АУАН GA 4717367/08.10.2025г.) Установява се също така, че на 08.04.2026г. Т. А. е подал документи за издаване на ново СУМПС и то е било подновено на 14.04.2026г.- СУМПС DA 0910425.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

На съда служебно е известно, че със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от ЗДВП, са определени да осъществяват контрол по ЗДВП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на ОД МВР -П. със Заповед №316з-2561/04.07.2022г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, т.5, от ЗДВП, сред които са и полицейските инспектори в звената на Пътна полиция в РУ на ОДМВР.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т.2а, б.А ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

Неправоспособността на водача и управлението на моторно превозно средство със свидетелство за управление с изтекъл срок на валидност (каквито са установените обстоятелства за водача Т.А.) представляват различни правни хипотези, които не могат да бъдат отъждествявани. Правоспособността за управление на МПС се придобива след изпълнение на предвидените в закона предпоставки, включително преминаване на съответното обучение и успешно полагане на изпит за придобиване на правоспособност за съответната категория. Изтичането на срока на валидност на издаденото свидетелство за управление не заличава придобитата правоспособност и не превръща лицето в неправоспособен водач. При последваща подмяна на свидетелството поради изтичане на срока му на валидност водачът не придобива отново правоспособност и не полага нов изпит за нейното придобиване, а му се издава нов удостоверение за управление при наличие на установените от закона предпоставки. В разглеждания случай от събраните доказателства се установява, че Т. Л. А. е придобил правоспособност за управление на МПС от съответната категория и му е било издадено СУМПС №[ЕИК]. Към датата на проверката – 07.04.2026 г., срокът на валидност на това свидетелство е бил изтекъл (06.08.2025г.) Не са налице данни А. да е загубил придобитата правоспособност, да е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред или свидетелството му да е било временно отнето на някое от посочените в чл. 171, т. 2а, б.А ЗДвП основания. Напротив, представените справки установяват единствено изтичане на срока на административна валидност на документа.

В тази връзка съществено значение има систематичното тълкуване на чл. 150а, ал. 1 и чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Съгласно чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва, от една страна, да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното моторно превозно средство, а от друга страна – свидетелството му за управление да е в срок на валидност. Законодателят следователно изрично е разграничил две самостоятелни изисквания: съответствие на свидетелството с категорията на управляваното МПС и сročна валидност на самия документ. Това разграничение е особено съществено при съпоставянето на нормата с разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б.А ЗДвП. Последната предвижда прекратяване на регистрацията на МПС, когато собственикът управлява без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, управлява след лишаване от право да управлява по съдебен или административен ред или при временно отнето свидетелство, както и когато неговото МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Сред изчерпателно посочените материалноправни предпоставки законодателят не е включил самостоятелното изискване по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП свидетелството за управление „да е в срок на валидност“. След като в една и съща законова уредба законодателят употребява едновременно понятията „свидетелство за управление, валидно за категорията“ и „свидетелството му за управление да е в срок на

валидност“, няма основание по тълкувателен път второто понятие да бъде включено в съдържанието на първото. Подобно тълкуване би обезсмислило изричното им разграничаване в чл. 150а, ал. 1 ЗДвП.

Изтичането на срока на документа има предвидените от закона последици относно възможността той да бъде използван като валидно СУМПС, но не води автоматично до загубване на веднъж придобитата правоспособност. Този извод се потвърждава и от конкретните факти по делото. Само един ден след проверката – на 08.04.2026 г. А. е подал документи за подмяна на СУМПС, а на 14.04.2026 г. му е издадено ново свидетелство № DA 0910425. Не се установява при това той да е преминал ново обучение или да е положил нов изпит за придобиване на правоспособност. Издаването на новото свидетелство представлява подмяна на удостоверителния документ, а не придобиване на нова правоспособност.

Изложените изводи не се променят от установеното по делото обстоятелство, че още на 08.10.2025 г. свидетелството за управление на Т. Л. А. е било иззето от контролните органи поради изтичане на срока му на валидност, като за управление на МПС след изтичане срока на валидност на СУМПС му е бил съставен АУАН. Безспорно това обстоятелство установява, че водачът още към 08.10.2025 г. е бил уведомен за изтичането на срока на валидност на свидетелството си и въпреки това до извършването на процесната проверка на 07.04.2026 г. не е предприел действия за неговата подмяна. Посоченото поведение е от значение за тежестта на административната отговорност на водача, то обаче не променя правната квалификация на обстоятелствата от гледна точка на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. А ЗДвП. Фактическото изземване на свидетелство за управление, чийто срок на валидност е изтекъл, и „временно отнето свидетелство за управление“ по смисъла на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП са различни хипотези. Законодателят изрично е определил случаите на временно отнемане на СУМПС, които обуславят прилагането на процесната ПАМ – отнемане по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 ЗДвП или по реда на чл. 69а НПК. По делото не се установява свидетелството на А. да е било временно отнето на някое от тези основания. Установява се единствено, че след изтичане на срока му на валидност документът е бил физически иззет от контролните органи. Самото изземване на документа не води и до загубване на придобитата от водача правоспособност. Към 07.04.2026 г. А. не е разполагал физически със СУМПС не защото правото му да управлява МПС е било отнето или защото е бил лишен от придобитата правоспособност, а защото документът с вече изтекъл срок на валидност е бил иззет от контролните органи.

По изложените съображения оспорената ЗППАМ следва да бъде отменена.

Разноски са претендирани от жалбоподателя и такива следва да му се присъдят в поискания размер на 625.56 евро с оглед изхода на правния спор и надлежното доказване на разходите за процесуално представителство.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Теомон България“ ЕООД Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка /ЗППАМ/ № 26-0285-000032/07.04.2026г., издадена от полицейски инспектор към ОД МВР -П., РУ К..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР- П. да заплати на „Теомон България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 625.56 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.